

Sborové noviny

prosinec 2018

Já jsem přišel na svět jako světlo, aby nikdo, kdo ve mne věří, nezůstal ve tmě.

Jan 12:46

- Úvodník: Bůh miluje lidi
- Modlitba-druhá křesťanská disciplína
- Adventní čas
- Víkendovka
- Potřebuješ podporu své duchovní rodiny
- Omalovánka pro děti
- Narozeniny a oznámení

V tom se ukázala Boží láska k nám, že Bůh poslal na svět svého jediného Syna, abychom skrze něho měli život. V tom je láska: ne že my jsme si zamílovali Boha, ale že on si zamíloval nás a poslal svého Syna jako oběť smíření za naše hříchy. 1. Jan. 4:9-10

Milí bratři a milé sestry,

pomalou je zde doba adventní, začínáme se připravovat na Vánoce a rok se schyluje ke svému konci. I když kolem pozorujeme předvánoční shon, tak pro mnohé z nás to je doba zklidnění, kdy zpomalujeme své životní tempo. Večery jsou delší a tak se nám nabízí příležitost trávit více času se svými blízkými. Během adventu rozjímáme o příchodu Krista a také se nás daleko více dotýkají osudy druhých lidí. To nás vede k dobročinnosti a ochotě potěšit lidi v nouzi nějakým dárkem nebo činem.

Poselství Vánoc nám připomíná, že **Bohu na nás opravdu záleží**. Všední život přináší starosti, ale poselství Vánoc nás ujišťuje o Boží lásce k člověku. Bůh k nám promluvil velmi osobním způsobem, svým Synem. Dnešní doba klade důraz na rychlou komunikaci. Mnohým lidem (i křesťanům) dnes stačí neosobní komunikace prostřednictvím internetu, přesto osobní setkání s člověkem je ta nejlepší možnost pro budování vztahu. Elektronická komunikace vztahy zkresluje. Vánoční příběh je příkladem, kdy Bůh promluvil svým Slovem, kterému dal tělo. Bůh sám přišel mezi nás v podobě člověka. Čin Božího vtělení je Boží cesta, jak zasáhnout naše srdce. *A Slovo se stalo tělem a přebývalo mezi námi. (Jan 1:14)*

Vánoční poselství nás učí **nebát se**. *Anděl jim řekl: „Nebojte se. Hle, zvěstuji vám dobrou zprávu o veliké radosti, která bude pro všechny lid, že se vám dnes narodil Zachránce, který je Kristus Pán. (Lukáš 2:10-11)* Pastýřům je ohlášen příchod Spasitele Ježíše Krista. Jejich zkušenost byla ojedinělá. Takovou noc nezažili, bylo to neobvyklé. Povšimněme si, že první slovo, které anděl Páně hovoří je: „Nebojte se“. Není divu, že andělská ná-

vštevva vzbudila v pastýřích strach. Denně slyšíme i my špatné zprávy, které v nás probouzí obavy a strach. Poselství ohlášené andělem potěšuje naše srdce. S ohlášením příchodu Spasitele dostáváme ujištění o bezpečí. Nemusíme se už strachovat.

Vánoční poselství nás učí **překonávat těžkosti a nestěžovat si**. Pro Josefa a Marii měl Bůh zvláštní povolání. Úkol jim svěřený nebyl jednoduchý. Měli pomoci přivést na svět Božího syna a postarat se o něj. Nebylo to snadné. Být těhotná před svatbou – jaká to ostuda?! Josef chce ukončit vztah, ale na scénu přichází anděl, který Josefa uklidňuje a vede k přijetí Marie za manželku. *Ale když pojal ten úmysl, hle, anděl Páně se mu zjevil ve snu a řekl: "Josefe, syny Davidův, neboj se přijmout Marii, svou manželku; neboť co v ní bylo počato, je z Ducha svatého. Porodí syna a dáš mu jméno Ježíš; neboť on vysvobodí svůj lid z jeho hříchů."* (Matouš 1:20-21) V těhotenství musí Marie cestovat do Betléma. Rodí v chlévě v cizím městě. Na pokyn anděla utíkají do Egypta před Herodem, který nechal vraždit malé chlapce. Josef a Marie se cítili jako migranti, ale překonávají těžkosti, neboť měli ujištění od anděla, že Bůh je s nimi. Za zmínku stojí, že v té době ještě nebyl vylit Duch svatý. Přišel až o letnicích. Co tím chci říci? Jen to, že dnes nemusíme čekat na andělské navštívení, ale nechme se vést Duchem svatým.

Poselství Vánoc nás učí **důvěřovat Pánu**. Jak je to s Božím povoláním u nás? Víme, k čemu nás Pán povolal? Pokud ne – modleme se. Známe-li své povolání, vstupme do něj. Mnohdy to není snadné, ale vyprosme si Boží zmocnění. Josef a Marie byli ujišťováni, že jdou správnou cestou. Nebáli se Bohu důvěřovat. Co my? Důvěřujeme Bohu? Vánoční příběh povzbuzuje naši víru. Služba apoštola Pavla ve vězení také povzbudila druhé spoléhat na Pána. *Mnohé bratry právě mé okovy povzbudily, aby se spolehli na Pána a s větší smělostí mluvili beze strachu slovo Boží.* (Filipským 1:14) Ať tedy naše služba v dnech dobrých i těžkých může povzbudit druhé a být jim příkladem naší důvěry k Bohu.

Přeji Vám pokojné Vánoce.

LUMÍR FOLVARČNÝ

MODLITBA-DRUHÁ KŘESŤANSKÁ DISCIPLÍNA

Před časem jsem napsal článek o disciplíně první, totiž o našem vztahu k Písmu. A dá-li Pán, napíšu ještě článek o disciplíně třetí, totiž o společenství.

I když někteří lidé mají pocit, že hledají Boha, ve skutečnosti by ho nehledali, kdyby Bůh nejprve nehledal nás. Bůh k nám promlouvá. Volí k tomu různé prostředky, z nichž Písmo je zdaleka nejdůležitější. Jistě, Bůh k nám může promluvit skrze své proroky a učitele. Může nám něco sdělit ve snu. Může nás oslovit i skrze jiné knihy, než je Bible, a snad se dá (s velkou opatrností) tvrdit, že k nám může promluvit i skrze okolnosti. Bible je ovšem jeho nejdůležitějším prostředkem.

Skrze modlitbu my promlouváme k Bohu. Modlitba má řadu poloh. V modlitbě děkujeme, prosíme o vysvobození, v modlitbě se přimlouváme za druhé nebo Boha oslavujeme.

Chci ale psát především a nejprve o tom druhu modlitby, který považuji za nejdůležitější. Nazývám ho „vylévání srdce před Bohem“. (Mně samotnému to zní poněkud pateticky, ale zatím jsem nenašel lepší stručný název.) Je to vlastně velmi jednoduché: Mluvíme s Bohem o všem, co prožívám a co mě potkává.

Nejlépe je začít hned ráno. Krátce se modlím, hned když vstávám. Taková modlitba je cosi jako „houslový klíč“ pro celý den. Připomenu si, že jsem Boží syn. Poděkuji za odpočinek. A prosím, aby mě Bůh chránil a provázel celým dnem, který právě začíná.

Varuji: *Nezačít* takto den s Bohem je velice nebezpečné!

Mám tu výsadu, že jsem do značné míry pánem svého času. (Nebylo tomu tak vždycky, a tak soucítím se všem rodiči malých dětí, lidmi pracujícími na směny, lidmi postrádajícími soukromí atp.) Proto se mohu hned po snídani věnovat přimlívám. O těch ale v tuto chvíli psát nechci.

Důležité je pomodlit se za vše jen trochu důležité, o čem víme, že nás ten den čeká. Někdy jsou to závažné věci – přijímačky na školu, pohovor s novým potenciálním zaměstnavatelem, řešení nějakého vztahového problému. Jindy jsou to věci méně závažné –

účast na třídní schůzce neproblematického dítěte, koupě dárku pro příbuzného, který má narozeniny, setkání s objednaným řemeslníkem atp.

Během dne nás zpravidla potká několik neplánovaných věcí. Některé mohou být nepříjemné – třeba když nám ujede vlak nebo když nám vichřice poničí střechu. Jiné mohou být naopak příjemné – třeba když potkáme starého kamaráda, kterého jsme léta neviděli. Na tato setkání a na tyto otázky jsme se nemohli „modlitebně připravit“, protože jsme nevěděli, že k nim dojde. A právě v takových situacích je modlitba velmi důležitá. Nebudeme-li v takových situacích hledat Boha, můžeme nadělat hodně škody – nebo naopak propásnout skvělé příležitosti.

Důležité je umět se zastavit – pokud to jen trochu jde. Tak jsem si kupříkladu zvykl neodpovídat na e-maily nebo SMS obratem, pokud v nich jde o víc než o neutrální informaci. Bohužel i křesťané si napíší někdy hodně ošklivé věci. Domnívám se, že kdyby se po přečtení e-mailu, který je vytočil, dokázali zastavit a „vylili své srdce před Bohem“, tzn. řekli Bohu, co prožívají a co je vytočilo, dospěli by k závěru (nebo by „slyšeli Boha, jak jim říká“), že bude lépe, když s odpovědí počkají do druhého dne. V některých případech možná dospějí k závěru, že bude lépe, když nebudou reagovat vůbec. A pokud nás někdo vytáčí hodně často, doporučuji se za takového člověka pravidelně modlit. Někdy si vyprosíme lásku k němu, jindy mu dokonce dáme za pravdu – a v některých případech naopak dojdeme k závěru, že je lépe styky přerušit úplně. V každém případě je klíčové tyto momenty „promodlit“, jak se říká mezi námi charismatiky, a nenechat je jen tak být. Pokud o takových věcech nemluvíme s Bohem, může se v nás hromadit zášť, aniž si to uvědomujeme.

Nemohu tvrdit, že mě samotnému se vždy daří na nepříjemné události či nepříjemná setkání reagovat modlitbou. Ale pokud mohu sám sebe posuzovat, jistý pokrok u sebe registruji. Píšu to proto, abych nepůsobil dojmem člověka, který už to má „všechno zmáklé“, a současně abych vám dodal naději. Mluvím o křesťanské „disciplíně“, a toto slovo považuji za vhodné. Toto slovo znamená jednak „obor“, jednak „kázeň“. Souvisí se slovesem *disco*, učím se, a se slovem *discipulus*, učedník. Tím je vyjádřeno, že toto „vylévání

srdce před Bohem“, tato modlitební reakce na události všedního dne, nám není zcela přirozená – musíme se jí naučit, což vyžaduje kázeň. Pokud ale chceme „překonávat zlo dobrem“, jak nás vyzývá apoštol Pavel, nezbyvá než začít trénovat.

Je skvělé, když se někdo hodně přimlouvá, je skvělé, máme-li různé „sborové modlitební“, je skvělé, zapojíme-li se do modlitebního prstence nebo modlitebního řetězu. Ale „vylévání srdce před Bohem“, které se v tomto článku snažím popsat, bych tomu všemu předřadil. Protože jedině když žijeme svůj život před Boží tváří a ihned „unebudeme“ všechny nepříjemnosti a zbavujeme se břemen, která nepocházejí od Otce, nýbrž od nepřítele, přijdeme na společnou modlitební v Božím pokoji, připraveni přijímat Boží zjevení a přimlout se se srdcem plným lásky.

Dan Drápal

(převzato z www.dan-drapal.cz)

ADVENTNÍ ČAS

Před dalším článkem do Sborových novin chci vzdát našemu Pánu Ježíši Kristu chválu, která Mu patří. A to s pokornou modlitbou, aby to byl On sám, kdo mi skrze Ducha svatého dá své myšlenky a slova. Chci v tom být plně závislý na Jeho milosti, neboť vím, že On je dobrý a ví nejlépe, co kdo z nás potřebuje a chce nám to dát v pravý čas.

Vstupujeme nyní do předvánočního adventního času. Kéž tento čas není pro nás obdobím shonu a nepokoje v přípravě na Vánoce, protože „...**kdo věří, nemusí spěchat.**“ (Iz 28,16) Vánoce jsou pro lidi darem a připomínkou toho největšího Daru. Daru z lásky, který Bůh tomuto světu dal. **Neboť Bůh tak miloval svět, že dal svého jediného Syna, aby žádný, kdo v něho věří, nezahynul, ale měl život věčný.** (J 3,16) Je-li advent časem přípravy a očekávání, pak nejen na Vánoce. Je to čas přípravy a očekávání druhého příchodu Ježíše Krista jako Pána, Krále a Vítěze. Svátky jsou tu od toho, abychom si vždy znovu s radostí a vděčností připomínali vše, co pro nás Bůh udělal, dělá a udělá.

Vše, co ve svém životě máme a budeme mít, je vždy jen darem Božím. Darem z Jeho štědrosti, dobroty, lásky a milosti. Nemusíme

se nikdy bát, protože Bůh má vše pevně ve svých rukou. On nás miluje a má o nás péči. Zaslíbil, že nás nezanechá samotné a On je věrný. Pán je vždy připravený k tomu, aby nám pomohl, kdykoliv s důvěrou ve vroucí modlitbě zavoláme k Němu. On nechce, abychom věci a problémy řešili sami, chce být ve všem s námi a chce, abychom my vstupovali do věcí a skutků, které On pro nás připravil. Jak nás učí Písmo svaté v Efezským 2,8-10: „Milostí tedy jste spaseni skrze víru. Spasení není z vás, je to Boží dar; není z vašich skutků, takže se nikdo nemůže chlubit. Jsme přece jeho dílo, v Kristu Ježíši stvořeni k tomu, abychom konali dobré skutky, které nám Bůh připravil.“

Nemusíme se nikdy bát v žádné bouři, která do našich životů přijde, protože Pán je s námi. Upřeme svůj zrak na Něj a s vytrvalostí, kterou On nám dává, očekávejme konečné vítězství s radostí. Přicházejme k Němu s každou potřebou a děkujme za vše, neboť máme za co děkovat.

Přeji nám všem krásné prožití adventu, Vánoc a závěru roku a požehnaný rok 2019.

Jan Řežábek ml.

VÍKENDOVKA

Ve dne 17. 11. až 19. 11. jsme strávili příjemný víkend na Žermanické přehradě. Bylo hezké, že jelo celkem dost dětí a že měly zájem se toho zúčastnit. Celkem dost jsme sice zmrzli a kvůli špatnému počasí jsme nestrávili moc času venku, přesto jsme si to dokázali naplno užít.

Prožili jsme i nádhernou atmosféru s Pánem Bohem, který tam s námi byl po celou dobu. Já osobně jsem začala po tomto víkendu Pánu Bohu víc věřit a můžu říct, že jsem za to nesmírně vděčná.

Slyšeli jsme i kázání od Alberta Baloga a od Marka Slusarze, která nás všechny zaujala. Zpívali jsme i chvály, Marek Slusarz a Danek Kožina měli připravené hry.

Jsem ráda, že jsem se této mé první víkendové akce mohla zúčastnit i já a také děkuji, že jsem mohla poznat nové úžasné lidi, se kterými bych svůj čas chtěla trávit i nadále.

MK

POTŘEBUJEŠ PODPORU SVÉ DUCHOVNÍ RODINY

„Bůh se tím, že nás skrze Ježíše Krista přivedl k sobě, už předem rozhodl adoptovat nás do své duchovní rodiny. Právě to chtěl udělat, a způsobilo mu to velikou radost.“ (Efezským 1. 5, podle autorem zvoleného překladu New Living Translation – NLT)

Bible říká: „Bůh se tím, že nás skrze Ježíše Krista přivedl k sobě, už předem rozhodl adoptovat nás do své duchovní rodiny. Právě to chtěl udělat, a způsobilo mu to velikou radost“ (Efezským 1. 5, podle autorem zvoleného překladu New Living Translation – NLT).

Bůh chtěl něco víc než anděly, zvířata a rostliny – on toužil po rodině! Celým důvodem, že existuješ, je podle Bible to, že Bůh chtěl, aby ses stal součástí jeho rodiny, a tato rodina bude trvat navěky.

Tvá duchovní rodina – Boží rodina – přetrvává dokonce i tvou rodinu pozemskou. Tělesné rodiny netrývají navěky: rostou, odcházejí a vymírají. Duchovní Boží rodina však žije stále dál – věčně.

Podle Bible nebylo nikdy Božím záměrem, abys šel životem sám; samotu Bůh ve skutečnosti nenávidí! Když Bůh stvořil člověka, postavil jej do Edenu, do dokonalého životního prostředí – a první, co Bůh řekl, bylo: „Není dobré, aby člověk byl sám.“ Bůh chce, abys byl součástí Boží rodiny.

Boží rodina – co je to? „Touto rodinou je církev živého Boha, podpora a základ pravdy“ (1. Timoteovi 3,15, podle autorem zvoleného překladu New Century Version – NCV). Tato rodina, tělo Kristovo, není nějakou (lidmi zřízenou) institucí. Církev – to není byrokracie! A také žádná organizace nebo společenský klub. Tvoří ji vztahy a jejím základem je láska.

Církev je „podpora a základ pravdy“. Co se stane, když budova nemá podporu ani základy? Zřítí se.. U nás v Kalifornii tomu lidé rozumějí více než většina ostatních – míváme totiž zemětřesení. A když k němu dojde, pak se tvůj dům, nemá-li vespod základy, sesype.

Bůh říká, že totéž platí i o tvém životě. Zažiješ v něm různá zemětřesení – finanční, zdravotní, citová, nebo zemětřesení, která otřesou tvými vztahy či kariérou. Nastanou-li takové těžké časy, neudržíš se na nohou – pokud nemáš duchovní rodinu, která tě podepře.

Jen sami nemůžeme naplnit Boží záměry: Bůh nás nastavil tak, že se v Boží rodině navzájem potřebujeme.

Rick Warren

Zdroj: KŘESŤAN DNES

Překlad: Ivana Kultová

Denní úvaha nad Božím slovem © 2018 Rick Warren

Omalovánka pro děti :-)

Událost, kterou si o Vánocích připomínáme:

Zveme na Vánoční koncert
"Co chceš?"

15. prosince 2018

v Evangelickém kostele v Bohumíně

od 18:00 hod.

a ve sborové budově AC Karviná

21. prosince 2018

od 17:00 hod.

Připravujeme
Dá-li Bůh,
mohly by v rámci nedělní bohoslužby
(16. nebo 23. prosince)
s krátkým programem vystoupit naše děti.
Prosíme o modlitby.

*Přejeme požehnané Vánoce
prožité v blízkosti
našeho Spasitele
a Boží požehnání
v roce 2019.*

NEDĚLE 23. PROSINCE 2018
VÁNOČNÍ BOHOSLUŽBA V 9:00 HOD.

NEDĚLE 30. PROSINCE 2018
BOHOSLUŽBA V 9:00 HOD.

PONDĚLÍ 31. PROSINCE 2018
SILVESTROVSKÝ VEČER OD 17:00 HOD.

NEDĚLE 6. LEDNA 2019
BOHOSLUŽBA V 9:00 HOD.

NEDĚLE 13. LEDNA 2019
OBLASTNÍ BOHOSLUŽBA V 9:30 HOD.
NA SLEZSKÉ UNIVERZITĚ V KARVINĚ

Sborové noviny

číslo 12, ročník 26

SbN vycházejí jako měsíčník pro potřebu AC v Karviné a jsou distribuovány zdarma. Jakékoliv příspěvky vždy vítáme! Články, recenze, slovo povzbuzení, svědectví a jiné můžete předávat osobně v kanceláři sboru anebo zasílat na uvedené adresy. Na schválení vyučujících příspěvků mají vyhrazené právo starší sboru a pastor.

Uzávěrka příjmu příspěvků do dalšího čísla SbN: **2. 1. 2019**